

- róDa

Valahol

Egy szikla szélén állok, ahonnan a vöröses korall színű eget kémlelem. A felhők vitorlásként úsznak felettem. Körülöttem apró, kedves lények sétálnak. Nem lehetnek nagyobbak egy rókánál. Orruk apró, trombita formájú, szemük nagy és kerek, érdeklődően nyílt. Bőrük barna, de ha rávetül a fény, fehérén csillog. Kellemes érzést nyújt a megfigyelésük, mégis újra a felhők mozgását nézem. A felhők sodródása repít vissza a régmúltba. Több évtizede már annak, hogy el kellett hagynunk a Föld nevű bolygót. A legtöbben hátramaradtak, és ki tudja, mi lett velük. A tudatlanság néha megnyugtató lehet, de legtöbbször fájdalmasan széttépi az idegeket.

Mégis mit keresek itt, ezen a gyönyörű, bíbor színekben pompázó kis bolygón? Elmesélem. 2026-ot írtunk, amikor teljesen eluralkodott a Földön a butaság, a félelem és a gyűlölet. Már minden országban idegennek érezhettük magunkat. Nem volt egy nyugalmas pillanatunk sem. Már azok az emberek is halálra voltak ítélve, akik tisztességesen próbáltak viselkedni a megdöbbenően tisztességtelen társadalomban. Azok a kérdések, gondolatok, hogy mit jelent élni és élni hagyni, teljesen értelmetlenné váltak. Az emberek csak azt hitték már el, amit akartak, nem azt, ami igaz. A bolygónk mesés szép volt, mi mégis mindig elégedetlenek voltunk. Mindig másra és többre vágytunk, közben elpusztítottuk azt, amink van. Szegény bolygónk azt gondolhatta, hogy ezek a kétlábú, értelmesnek kinyilvánított lények, nem szeretnek itt élni.

2026. június 24-ét írtunk. 3 éve egyik országból a másikba vándoroltunk. De egyik hely sem adott számunkra otthont. Ugyanaz az elkeserítő embertelenség és kiszámíthatatlanság várt mindenütt, mint ahonnan elindultunk. A háború egyre jobban terjedt, mint anno a pestis. Nem lehetett már megbízni senkiben. A legapróbb viccek is félelmeken alapultak, így már azért is halálra ítélték, ha valaki meghallott egyet. Veszélyes idők jártak. Egy híd alatti bunkerben éltünk az egyik csoporttal. A halott katonák, és a szegényes táplálék miatt kialakuló bélgáztól irdatlan bűz terjengett, amihez nehéz volt hozzászokni. Talán emiatt a szag miatt voltunk még életben. Elképzelhetetlennek tartották, hogy bárki is életben legyen egy ilyen helyen. A Nap helyett csak a megmaradt értelem világított, de ez a fény nem árult el minket.

Valahol a kőolaj miatt háborúztak, máshol pedig a vallási különbség volt az indok az összecsapásra. Ahonnan mi jöttünk, ott még csak a népbutítást használták fegyverként és csak a szomszédos területeken volt vérontás. De már ez a lelki terror is fenyegette a legtöbb értelmes ember életét. Csak az volt elfogadott, amit a vezetőség mondott, a szabad véleménnyilvánítás korlátozva volt, majd teljesen megszűnt. Az oktatást eltörölték, a könyv-

eket elégették. Ezután menekültünk tovább, más országba, de lassan mindenhol kiszámíthatatlanná váltak a mindennapok. Már nem csak a szülők, a nagyszülők kedves otthonképe hiányzott, hanem az általános emberkép is. Lassan mindenki mindenkinek az ellensége lett, mert legegyszerűbb egymásnak uszítani a kisembereket.

A sok üldöztetés elől már nem lehetett máshova menni, csak még lentebb.

Olyanok között éltünk lent, akik nem voltak hajlandók megalkudni. Az országok egymást próbálták bekebelezni a hatalom miatt. Tökéletesen ostoba, értelmetlen pusztítás ment végbe a felszínen. Lángba borították a városokat már szimpla megszállottságból. Lehetetlen erről mesélni.

Az egyik őrült és tehetséges fizikus segítségével viszont sikerült néhány évtized múlva elhagynunk a bolygónkat, de ezt majd egy másik történetben fogom elmesélni, mivel most hivatalos vagyok egy ünnepekre. Próbáljuk megragadni azt a sok pillanatot, amit egykor elveszítettünk.

Mindegy hol vagyunk, ha azok között lehetünk, akik szeretnek és akiket mi is szeretünk. Már nem fontos a szín, már nem fontos a nemiség, már nem fontosak a határok. Bárcsak hamarabb rájöttünk volna arra, hogy nincs csak fekete és nincs csak fehér, nincs csak nő és nincs csak férfi, hanem ember van, lélek van.

“Milyen

megkésve értjük meg, hogy a
szemek homálya pontosabb lehet
a lámpafénynél, és milyen
későn látjuk meg a világ
örökös térdreeroskadását.”

/Pilinszky János/